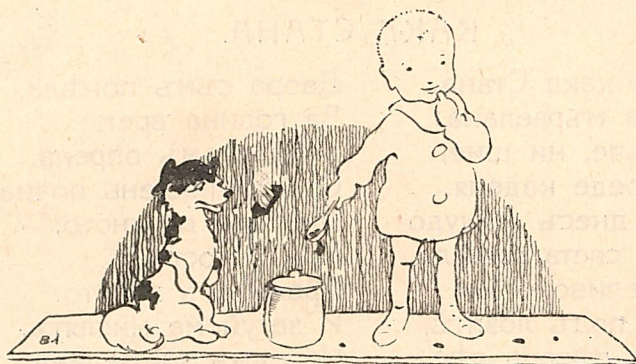

Отъ тогава се загубилъ синътъ на царица Люля. Прибрала го при себе си златокосата звезда.

— Ние знаемъ това, — пришепна елхата-майка на сгушенитѣ клончета, които мълчаха и слушаха, — и чакаме да слѣзе съ пѣсенъ отъ небето Люлиниятъ синъ. Тогава ще пламне въ сърцата ни пламъкътъ на неговата милость, и обичъ, и радость, и ще свѣтне по цѣлата земя. Тази нощъ, на Бѣдни вечеръ, ще горятъ сърцата на всичкитѣ елхи...

Сгушенитѣ клончета на елхата мълчаха, слушаха и чакаха.

Симеонъ Андреевъ.

ВЪРНИ ДРУГАРИ.

Шаро, Шаро,
Вѣренъ ми другарю,
Чини ми се, братко,
Ще си хапнемъ сладко,
— Ето нѣ, въ дулапа, —
Скоро зяпай, лапай! ...
А пѣкъ сега, двама
Тука да ни нѣма...

— Но, о Боже мили,
Що сме ний сторили! —
Стѣпкитѣ ни леки
Станали пѣтеки
По мититѣ дѣски. —
Ама че сме гѣски!
Какъ се не сѣтихме,

Какъ се не изтрихме!
Нали знаемъ двама,
Че се кара мама,
И че тукъ не пуша
Съсъ кални обуша ...
Щомъ сега се върне,
Стѣпкитѣ ще зърне —
За сладката пита,
Нѣма и да пита.

— Шаро, Шаро,
Вѣренъ ми другарю,
Хапнахме си сладко,
Ама сега, братко,
Чини ми се двама,
Ще ни бие мама.

Е. Багряна.